

မုခ်းပြိုင်မုးနဲ့ စကားစမြည်

ဟိန်းဆက်သွင်

‘မျဉ်းယိုင်များ နှင့် စကားစမြည်’

(၁)

‘ခင်ဗျား ရေးထားတာ အက်ဆေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝတ္ထု ဖြစ်နေတယ်’ ဟု စာမူကို ဖတ်အပြီးမှာ ကျွန်တော် ပြန်လှန် ဆွေးနွေး ဖြစ်၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် များ ထဲမှ စာပေသမား တစ်စုသည် အက်ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍ စကားဖွဲ့ဖြစ်ရာက တစ်ယောက်ကို အက်ဆေး တစ်ပုဒ်စီ ရေးဖို့ ၊ ရေးပြီးလျှင် တစ်ယောက်၏ စာမူကို တစ်ယောက်က ပြန်လည် ဝေဖန်သုံးသပ် ကြဖို့ ရာ၊ သဘောတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

‘စရေးတုန်းက အက်ဆေး အဖြစ် တည်ရေး ခဲ့တာပဲ၊ ရေးရင်းနဲ့ ဝတ္ထု ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ’ ဟု ကိုထက် ဖြေသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းပင် ...

‘ခင်ဗျားလည်း တစ်ပုဒ်တော့ ရေးရမှာ နော်။ မေ့နေတယ် ဆိုပြီး လျှော့မချနဲ့ ’ ဟု ကိုထက် သတိပေး၏။ အလုပ်ပိတ်ရက် သုံးရက် အတွင်းဝယ် အားလုံး သဘောတူညီ ထားသည့် အတိုင်း၊ အက်ဆေး တစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်အောင် ရေးမည်ဟု တွေးထား သော်လည်း မည်သည့် အကြောင်း အရာကို ဦးတည် ရေးရလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း အတွေးအဖြေ မရသဖြင့် မရေးဖြစ်သေး။ ရေးလက်စ အက်ဆေး တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ရှိသော်လည်း ထိုအကြောင်း အရာတွေကို

သဘော မတွေ့တော့သဖြင့် ပြန်ကိုင်ချင်စိတ် မပေါ်။

‘ရေးတုန်းက အက်ဆေးပဲ၊ ရေးရင်းမှ ဝတ္ထု ဖြစ်သွားတယ်’ ဟူသည့် ကိုယ်ကံ၏ အဖြေစကားကို ကြားမှ ဦးတည်ချက် အကြောင်းအရာ တစ်ခု ကျွန်တော့် အတွေး အသိထဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သန်း သွားသည် ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

လူသားဘဝ၏ နယ်ပယ်ကဏ္ဍ များ စွာမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတတ်သော ဖြစ်စဉ်မျိုးသည် သမားရိုးကျ ဆန်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သော်ငြား၊ အက်ဆေး တစ်ပုဒ်၏ ဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်း အဖြစ် ပုံဖော်ကြည့်မည် ဆိုပါက လှကောင်း လှနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးသည် ။
